

Geachte Johan Huizinga

De alinea over de overgang van kinderspel naar "gewijde vertooning" - dat wat er op het podium gebeurt - bracht mij terug naar mijn eerste ontmoetingen met theater en concerten. Uw gedachten over de toevoeging van het mystieke, het heilige aan het "meenen - dat - je - bent" riepen herinneringen op, die verbonden zijn aan diepe emoties; beelden en fysieke ervaringen die ineens in een verband met elkaar raakten. Dit was wat me overkwam tijdens die eerste blootstelling aan de podiumkunsten:

Feestelijk gevoel. Wat een paleis. Het zoiets heerlijk als het museum. Zachte klapstoelen. Even een paar keer uitklappen en weer loslaten. Ik mag op mijn jas zitten als verhoging. Uitgelatenheid om me heen. Ook proberen hoe mijn stem hier klinkt. Wat mag hier eigenlijk en wat mag hier niet? Schok! Het licht gaat uit. Waarom? Daar heeft niemand me over verteld. Wat gaat er ineens gebeuren? Spanning. Nog meer spanning. Wat is dit? Wat doen die mensen daar? Wie zijn zij? Iets groots. Iets heel groots. Kan ik dit wel aan?

De veiligheid van ons eigen spel, waarin we iemand anders zijn, maar daar ook weer makkelijk uit stappen om elkaar "regie aanwijzingen" te geven ("... maar toen werd jij weer levend en vloog ik van de boot weg..."), daar was hier geen sprake van. Wat ging er met me gebeuren als ik me overgaf aan deze betovering? De aandacht van iedereen in de zaal voor Dat Ene dat daar gebeurde, maakte capitulatie onontkoombaar. Lou ik hier ooit nog uit terug komen? En. Daar. ging. ik.

Als ludieke blijk van dank voor het inzicht, heb ik op de achterkant van deze brief een bouwplaat van een theatertje gemaakt.

Alelele ?